

Profeten
og idioten

Jonas Jonasson

Den hundredårige der kravlede ud ad
vinduet og forsvandt, 2010

Analfabeten der kunne regne, 2013

Morder-Anders og hans venner
(samt en uven eller to), 2015

Den hundred og et-årige der tænkte
at han tænkte for meget, 2018

Hævnen er sød A/S, 2020

**Jonas
Jonasson**

**Profeten
og idioten**

Oversat af Anders Johansen

PROFETEN OG IDIOTEN

Oversat fra svensk efter: PROFETEN OCH IDIOTEN

© Jonas Jonasson, 2022

Published by arrangement with Albatros Agency, Sweden

Omslag: Leo Scherfig

Tryk: GGP Media GmbH, Pößneck

1. udgave, 1. oplag 2022

ISBN 978-87-7007-739-2

www.modtryk.dk

Da denne fortælling tager sin begyndelse, var Barack Obama USA's præsident, Ban Ki-moon var generalsekretær for FN, og Angela Merkel havde ti år tilbage af sin allerede seks år lange tid som Tysklands forbundskansler.

Rusland havde en præsident, hvis navn næsten ingen husker. Alle vidste jo, at det alligevel var den midlertidige premierminister, Putin, der styrede.

Det arabiske forår brød frem i Nordafrika, anført af hundredtusinder af mennesker, der havde fået nok af korrupsion og skindemokrati – og bildte sig ind, at forandring var mulig.

Et jordskælv i Stillehavet sendte en bølge på højde med et femtageshus ind over den japanske kyst og ødelagde alt på sin vej – inklusive atomkraftværket i Fukushima.

Aserbajdsjan vandt Det Europæiske Melodi Grand Prix for øjnene af et par hundred millioner seere. Det var dog intet mod de to milliarder, der kort tid forinden havde fulgt med i brylluppet mellem Storbritanniens prins William og Kate Middleton. Alt imens amerikanerne fandt og skød Osama bin Laden uden en eneste tilskuer.

Den evige grænsekonflikt mellem Thailand og Cambodja blusede op i løbet af året for derefter at stilne af igen for en tid. I Sverige regerede statsminister Reinfeldt, lederen af det konservative parti, manden, der vandt to valg i træk ved at gøre venstrefløjens hjertesager til sine.

I samme land blev den ikke alt for kloge lillebror Johan ladt ene tilbage, da storebror Fredrik rejste til Rom for at gøre diplomatisk karriere. Deres mor var død mange år forinden, og deres far gik rundt på stranden ved Montevideo med sin mandekæreste i hånden.

Vores historie begynder her, med den ikke alt for kloge. Det varer dog ikke længe, før hele verden er med i spillet – inklusive Obama, Ban Ki-moon og Putins Rusland.

Velbekomme!

Jonas Jonasson

1. Del

Tiden før Jordens undergang

Kapitel 1

Sommeren 2011

Johan var rar. Og intellektuelt udfordret.

Der var så meget, han ikke fattede. Som for eksempel, at han aldeles ikke havde verdens bedste storebror.

Der var kun to år imellem dem, men alligevel så Johan op til Fredrik, som en søn ser op til sin far. Som den far, ingen af dem havde.

Eller det havde de jo sådan set. En far, der forsvandt, inden Johan overhovedet var kommet til verden. Og som dukkede op ved enkelte lejligheder i årenes løb. Sidst til deres mors begravelse. Til gravøllet forærede han sønnerne den tolvethalvtværelse store lejlighed i Stockholms fineste gade. Sagde til Fredrik, at han var stolt af ham. Sagde til Johan, at det nok skulle gå alt sammen – måske.

Så forsvandt han igen.

Brødrene lignede hinanden af udseende og var vidt forskellige som mennesker. Storebror gik i den fraværende fars fodspor, var allerede på vej til at blive diplomat, sigtede efter at blive ambassadør. Lillebror gjorde et mislykket forsøg på at blive postbud.

Mens den ene høstede ros og anerkendelse i Udenrigsministeriets diplomatprogram, tog den anden på sig at holde de tolv et halvt værelser i rimelig stand, når han nu ikke rigtig duede til andet.

Om aftenen satte Fredrik sig i bibliotekets lænestol med vig-

tige dokumenter, bad Johan servere en whisky og mærkede efter, hvor sulten han var, for derefter at afgøre, hvornår maden skulle stå på bordet.

“Kvart over syv,” kunne han sige til sin bror. “Og når jeg siger kvart over, mener jeg kvart over syv. Smut så, og lad være med at forstyrre.”

Johan følte, at der var brug for ham. Og han var stolt af at gøre nytte. I det store og hele var han tilfreds med tingenes tilstand. Lige så svært det indimellem kunne være at tænke, lige så spændende var det at smage maden til og indsnuse dens dufte.

Fredrik var sjældent tilfreds med resultatet. Faktisk aldrig. Men hvorfor skulle han også være det? Johan kunne jo ingenting. Og storebror mestrede det med konstruktiv kritik.

“Ikke så meget oregano i saucen, din idiot!”

Og han holdt strengt på etiketten.

“Aldrig servere pinot noir i et bordeauxglas! Hvor mange gange skal jeg sige det!?”

Én gang var nok. Køkkenet havde været Johans vigtigste arbejdssted lige siden tolvårsalderen, hvor deres mor blev for syg til at stå ud af sengen. Seks år senere døde hun af et eller andet på latin, som Johan aldrig kunne huske.

At opvarte Fredrik startede som en leg. Og fortsatte som samme leg, længe efter at de var blevet voksne.

‘Herskab og tjenestefolk’, kaldte Fredrik legen. Den ene af dem var herskab, den anden tjenestefolk. Hvis tyendet ikke adlød en ordre eller glemte at sige “Ja, min herre” eller “Nej, min herre”, byttede de roller, og legen fortsatte.

Fredrik var bedst til alting undtagen lige det her. Han klokkede altid i det, blev næsten aldrig den, der skulle opvarte den anden. Da dagen nærmede sig, hvor han skulle flytte udenlands, og der ville blive vendt op og ned på det hele, havde Johan – med få og minutkorte undtagelser – været tjenestefolk femten år i træk.

“Du er simpelthen for kvik til, at jeg kan vinde over dig,” sagde Fredrik. “Smut nu op på loftet efter mine kufferter. Bagefter kan du stryge mine skjorter og pakke mine ting. Men glem ikke okse-

fileten i ovnen. Vi sagde gorgonzola, ikke? Jeg er ved at være sulten.”

“Ja, min herre. Ja, min herre. Nej, min herre. Og jo, min herre.”

Glemme oksefileten, for resten? Det skete aldrig. Det var meget vigtigt at have styr på temperaturen. Ovnsteges ved 110 grader, ud ved en kernetemperatur på 50, hvile på fadet, til den er 54,5. Altså elleve minutter til at blive færdig med borddækningen.

Det, der ventede, var Fredriks første udlandsmission som diplomat. Storebror havde meget at tænke på op til flytningen. Johan forberedte sig – med en klump i maven – på at skulle være ene tilbage i herskabslejligheden på Strandvägen, men det kunne Fredrik tydeligvis heller ikke få over sit hjerte. Han solgte den tolvthaltværelses og købte en autocamper til sin lillebror for pengene. Med ekstra fint køkken! Johan fik også et betalingskort. Med pinkoden 1-2-3-5, som Fredrik havde valgt, “så selv du kan huske den. Banken ville ikke acceptere 1-2-3-4.”

“1, 2, 3, 4,” gentog Johan.

“1, 2, 3, 5, din idiot,” sagde Fredrik.

Han havde sat halvtreds tusind kroner ind på kortet og sagde, at nu måtte Johan se at blive voksen og klare sig selv.

“Ja, min herre,” sagde Johan, nervøs ved det ukendte, men taknemmelig for den hjælp, han fik.

Ved siden af alt det andet havde Fredrik også taget på sig at sælge alt det inventar, som i mands minde havde været i Löwenhultfamiliens eje. Det drejede sig om et flygel, otte persiske tæpper, lige så mange renæssancemalerier, porcelæn, kommoder, krystallysekroner, skabe og spejle. Alt sammen “helt ekstraordinære emner”, sagde auktionsfirmaet. Johan hørte det, men havde det svært med svære ord. Fredrik forklarede, at de mente, inventaret kunne indbringe nok til at betale hans flybillet til Rom.

Dermed var næsten alt på plads. Storebror manglede bare at instruere lillebror i autocamperen. Johan skulle huske at oplade batterierne, ellers kunne han ikke lave mad. Der var standpladser for autocampere forskellige steder i og omkring Stockholm, og Fredrik havde booket en i Fisksätra. Den kostede det hvide ud af

øjnene, som Fredrik sagde. Som tak for hjælpen ville han gerne køres til lufthavnen.

De nåede ingen steder, før den vordende diplomat bestemte, at han gjorde klogest i at køre selv. På det tidspunkt havde Johan brugt to minutter på at lære at betjene rattet. Lillebror havde det fint med, at de skiftede chauffør. At køre bil var lige så svært som det meste andet.

Da de holdt ved udenrigsterminalen, kom Fredrik først med et par sætninger, som Johan ikke fik fat i. Så sagde han “Hej, du må ha’ det” og forsvandt med sine to kufferter.

Ham, der vidste, at han ikke duede til noget som helst, var for første gang i sit liv alene. Han besluttede sig for at begynde med at køre hele vejen til Fisksätra for ligesom at blive fortrolig med, hvordan bilen fungerede. Den skiftede gear af sig selv. Det var godt, så var der kun to pedaler at holde styr på i stedet for tre. Det skulle nok gå, bare han ikke tænkte på noget andet end at køre. Og det følte han ingen trang til.

Netop derfor glemte han imidlertid at skifte bane på motorvejen ned mod Stockholm, tog en frakørsel, han ikke skulle have taget – og konstaterede, at han ved en fejltagelse var endt uden for et indkøbscenter.

“Herligt!”

For her kunne han få ladet batterierne til autocamperens køkken op, inden han med møje og besvær fandt frem til standpladsen sydøst for byen.

“Kostede det hvide ud af øjnene,” havde Fredrik sagt om den. Det var sikkert sandt, men Johan tillod sig dog at synes, at pladsen så billig ud. Cirka på størrelse med en fodboldbane. Mere mudder end græs. Hist og her en elmast. Et skilt, som kundgjorde, at alt muligt var forbudt. Johan nåede dog ikke at læse det, for nu skulle han koncentrere sig om at få parkeret.

Pladsen var tom bortset fra en enlig campingvogn ved en skråning et stykke fremme. Johan tænkte, at folk sikkert var på farten her midt om sommeren.

Det skulle han imidlertid ikke have tænkt. Han havde jo alle-

rede speederen at tænke på. Og pedalen ved siden af den. Og rattet. Han skulle dreje, så han ikke fortsatte frem mod campingvognen. Og bremse.

Men næsten alting var jo svært. Og uheldet var ude, eller hvad man nu kan kalde det.

Den enlige campingvogn holdt lige nøjagtig der, hvor den ikke skulle. Og selvom den holdt stille, kom den nærmere. Johan forstod, at det var, fordi han selv fortsatte frem mod den.

Gaspedalen og bremsepedalen så ens ud. Det var speederen til højre, bremsen til venstre – men hvad var nu lige højre? Og venstre?

Johan havde klaret hele vejen fra lufthavnen et halvt hundred kilometer borte, men nu vidste han kun, at der *ikke var nogen tid at spille*.

Brems! Han satsede.

Forkert: Autocamperen hoppede frem.

Han satsede igen. Rigtigt denne gang, og derfor kom det ikke til et voldsomt sammenstød. Kun et lille bump, da autocamperen stødte ind i bagenden af den eneste campingvogn på hele pladsen. Så holdt Johan stille.

Campingvognen blev til gengæld sat i bevægelse og trillede stadig hurtigere ned ad skråningen. En meter. To. Fem. Måske ti, inden et enligt træ kom på tværs.

“Ikke godt,” sagde Johan.

Men det måtte man faktisk nok sige, at det var.

Kapitel 2

Fredag den 26. august 2011

Tolv dage tilbage

Dommedagsprofeten skruede en krog op i loftet. Hun var tung om hjertet, havde snøret et reb om nakke og hals.

Nu manglede der kun det sidste, at sparke taburetten væk under sig. Ingen gad jo høre på hende, og der var kun tolv dage til Jordens undergang. Og de dage kunne hun godt undvære.

Hun havde regnet på det igen og igen. Og så en gang til. Hun ernærede sig som skolelærer, men kun for at få til kost og logi, mens hun forskede i astrofysik. Eleverne, der fulgte med jobbet, var et nødvendigt onde. Da hun var færdig med dommedagsudregningen, opsøgte hun Det Kongelige Svenske Videnskabsakademi. Hun havde arbejdet på den fireogtres led lange ligning i ni år og ville have sine kalkuler bekræftet. Ikke fordi det var nødvendigt, end mindre fordi det ville ændre på det, der ventede. Men for at få anerkendelse.

Akademiet svarede ikke på hendes mail. Heller ikke på fysiske breve. Ringede hun, blev hun stillet om så mange gange, at hun endte, hvor hun var begyndt. Til sidst mødte hun personligt og uanmeldt op på akademiets adresse og bad om at tale med formanden. Eller den stående sekretær. Eller en hvilken som helst anden end dørvogteren. Hvilket fik nogen til at ringe til politiet, som ikke havde tid til at komme. Derefter tog dørvogteren sagen i egen hånd og førte hende ud og ned ad den lange trappe, hvor der stod en snes universitetsstuderende. Nogle af dem så forskrækkede ud, da vagten passerede med et fast tag om

den ubudne gæsts arm. Andre var forbløffede. Det, hun huskede bedst, var de lidt overbærende smil. Fra studerende, der havde det til fælles, at de snart skulle dø.

Alle skulle jo dø! Uden at en levende sjæl nåede at få dét at vide, hun vidste.

Hvad var så meningen med noget som helst? Og for resten, var der i forvejen noget som helst, der gav mening?

Profeten talte de dage, hun havde levet. Elleve tusind og tooghalvtreds til og med denne. Så langt hun kunne huske tilbage, havde hver eneste af dem været den rene jammer og elendighed. Ingen havde nogensinde forstået hende. Ingen havde elsket hende. Havde hun overhovedet selv elsket nogen, ud over Malte Magnusson dengang i niende? Ham med det søde smil og den blide, forsigtige facon.

Et sødt smil. Det var i alt væsentligt, hvad han havde givet hende. Samt en vag fornemmelse af, at han måske ville noget mere, men ikke turde.

Så meget for den kærlighedshistorie.

Så gik der seks år. Plus yderligere ni med udregninger, som nu var færdige. Resultatet var uimodsigeligt. Profeten kunne sige på minuttet, hvornår atmosfæren ville kollapse. Hun sagde ikke engang op. Holdt bare op med at gå på arbejde i forvisning om, at eleverne ikke savnede hende.

Hun holdt også op med at betale husleje. Ikke for at spare penge, for hvad skulle hun med dem, når alting frøs til is? Det gav bare ingen mening.

Hun blev imidlertid smidt ud, hurtigere end hun havde regnet med, og det var koldt at stå uden tag over hovedet, især om natten. Hun fandt campingvognen i en annonce. Købte den som fastligervogn, der skulle synes, før den kunne komme ud at køre.

Synes? tænkte hun. I lyset af det, der forestod, mistede alle den slags detaljer enhver betydning ...

Beslutningen modnedes. Tyve dage tilbage. Elendig dag. Nitten dage tilbage. Elendig dag. Atten dage tilbage ...

Hvorfor lade de sidste dage af livet henslæbe sig med mere endnu af det samme? Hvis hun i stedet selv gjorde en ende på det, var hun så ikke trods alt en form for vinder i det små? Snød

hun så ikke på en eller anden måde verdensaltet for den sidste spand lort?

Tanken slog rod, og hun fandt ro ved den. Købte krog, reb og taburet. Og var sekunder fra at træde ind i evigheden tolv dage før alle andre.

Da der pludselig gik et stød gennem campingvognen.

En frygtelig tanke fór først gennem profetens hoved. Havde hun regnet tolv dage forkert? Det kunne da ikke passe?

Krogen faldt ned fra loftet og kurede ind under køkkenbordet. Campingvognen satte sig i bevægelse.

Nej, det her var noget andet.

Profeten mistede balancen, faldt ned af det, der skulle have været selvmordstabilet, og landede blødt på sin egen sofa.

Køreturen fortsatte et par sekunder, men stoppede brat, da et træ kom på tværs.

Hun kom på benene og tumlede ud ad campingvognens dør, som var røget op og hang helt skævt. Stadig med rebet om halsen.

Der hvor campingvognen indtil for et øjeblik siden havde stået, stod der nu i stedet en mand på hendes egen alder og bag ved ham en autocamper.

“Hvad sker der?” spurgte hun. “Kan man ikke få lov at hænge sig i fred?”

Johan undskyldte. Det havde slet ikke været hans mening at være til ulejlighed. Det var bare så svært at holde styr på det med speeder og bremse. Pedalerne sad jo lige ved siden af hinanden, så ens ud og havde samme farve.

“Samme farve?” sagde kvinden foran campingvognen.

Hun havde aldrig tænkt på, at en gaspedal overhovedet havde en farve.

“Hænge sig ...?” sagde Johan, da det trængte ind, hvad han lige havde hørt hende sige.

Profeten sagde, at det ikke vedkom en, som ikke kunne køre bil.

“Du kommer til at trække min campingvogn op med din autocamper, så jeg kan fortsætte. Vi skal bruge et reb.”

Johan pegede tøvende på det, hun havde om halsen.

“Et længere og kraftigere et, din idiot.”

Manden, der ikke kunne køre bil, havde ingen problemer med at blive kaldt det, han lige var blevet kaldt. Så længe han kunne mindes, havde han været 'Idioten'. Måske var det hans kære storebror, der introducerede tilnavnet. Eller også var det klassekammeraterne i underskolen, der fandt på det. Eller både-og. Fredrik gik to klasser over ham. Fra den position gødede han så at sige jordbunden ved at fortælle alle om lillebrorens udfordringer. Eksempelvis med at finde det rigtige klasseværelse. Og at kunne klokken.

Ganske som sædvanlig gik det også galt, da Johan forsøgte at trække den af dødslængsel opfyldte kvindes campingvogn op på jævn grund. Rebet var gjort fast til begge vogne, men har man nu engang svært ved at kende forskel på speeder og bremse, kan det gå, som det gik.

Kvinden stod ved siden af og prøvede at styre processen.

"Forsigtigt nu. Giv gas. Nej, vent. Ikke så hurtigt. Langsomt frem."

Det blev til for mange instrukser på for lidt plads. Johan trådte hårdt på den af pedalerne, det nu måtte være. Og som kompensation en tand hårdere på den anden.

Rebet røg af. Campingvognen var halvvejs oppe ad skråningen, men trillede nu nedad igen. Denne gang uden at blive stoppet af det stakkels træ. Turen sluttede først firs meter længere nede, mod en klippekold, som femten tusind år tidligere til forskel fra omgivelserne havde nægtet at give efter for trykket af den kilometertykkede is. Den var blevet stående der i årtusinder til ringe nytte. Lige til nu, hvor den slog en i forvejen skrøbelig campingvogn i stumper og stykker.

"Ups," sagde Johan.

Hvad skulle han ellers sige?

Profeten kikkede ned på sin seneste bolig, eller resterne af den. Og så kikkede hun på den skyldige.

"Det der var mit hjem!"

Johan kunne dog se visse fordele ved det, der var sket:

"Som du ville hænge dig i."

"Det kommer ikke sagen ved. Jeg gør, hvad jeg vil i mit eget hjem."

Den ak så talentløse mand spejdede ned ad skrænten. Det, der for lidt siden var en campingvogn, lignede nu mere en bunke skrammel.

“Skal vi hjælpes ad med at rydde op?”

Det mente han nok, han duede til.

“Se lige, hvordan den ser ud! Min campingvogn har ikke brug for en rengøringshjælp, den har brug for en skrothandler. Eller for en bedemand!”

Det sidste mindede hende om, hvad hun havde været i færd med at gøre.

“Har du en krog, jeg kan låne?”

Johan var jo ikke for hurtig i opfattelsen.

“Ja, det er vel det mindste, jeg kan gø...”

Så faldt den første halvdel af tiøren.

“Hvad skal du med den?”

“Hvad tror du?”

Den anden halvdel af tiøren fulgte efter.

“Nu vi taler om det, kommer jeg i tanke om, at jeg faktisk er løbet tør for kroge. Kan jeg ikke byde på noget at drikke i stedet for?”

Profeten resignerede.

“Så skal det være noget stærkt.”

“Hvad med en Domaine Billaud-Simon Chablis Tête d’Or? Fin årgang?”

“Jeg sagde *noget stærkt*.”

Lige så langsom Johan kunne være i opfattelsen, lige så hurtig kunne han være i handling. Inden den ukendte kvinde nåede at vende tilbage til sit mørkeste jeg, havde han stillet to campingstole og et campingbord frem og dækket op med rød- og hvidternerne dug, to glas, en flaske Highland Park og et fad dadler fyldt med gedeost svøbt i sprød bacon og toppet med ristede saltmandler, som han havde smækket sammen for at give Fredrik med på rejsen, men som storebroren fnysende havde betakket sig for.

“Whiskyen er lige så gammel som mig,” sagde Johan og skænkede op til sin selvmordstruede gæst.

“Nu bliver den så heller ikke ældre,” sagde kvinden og bundede glasset, inden Johan nåede at skænke op til sig selv.

“Ups,” sagde han.

“Du har sørme et rigt ordforråd.”

“Har jeg?”

Han var ikke bedre til ironi end til at køre bil.

Profeten greb flasken og skænkede op til sig selv. Denne gang tog hun det mere roligt. Nippede til whiskyen og sagde ingenting. Tog en lille tår mere og sagde stadig ingenting. Rakte ud efter dadlerne. Så et øjeblik ud til at have det okay eller i det mindste ikke elendigt. Johan fattede ikke, hvorfor hun ville tage sig selv af dage. Af ren og skær høflighed havde han allerede nået at tage to store slurke Highland Park og var ikke upåvirket af dem. Det var måske derfor, han dristede sig til at spørge.

Kvinden var et helt glas foran. Det var måske derfor, hun gad svare. Eller måske havde hun bare behov for at gøre det klart for sig selv.

Uanset hvad sad hun i campingstolen på den mudrede mark uden for Stockholm og gav sig til at fortælle. Først lidt. Så lidt mere. Hun sagde, at hun altid havde følt sig anderledes.

“Dum?” spurgte Johan.

Tænk, hvis han havde fundet en åndsfælle!

“Nej.”

Hun havde altid klaret sig godt i skolen, men havde ingen venner. Var kun sammen med sine egne tanker.

Johan tænkte, at han heller aldrig havde haft nogen venner, men at han ikke havde tænkt på det før nu. Det meste af tiden var han jo sammen med sin bror, og Fredrik tænkte ligesom for dem begge.

Kvinden fortsatte.

I ottende og niende så hun tingene stadig tydeligere. Hun *var* faktisk ikke som de andre. Mens Victoria, Malin og Maria forvandlede sig fra børn til teenagere med mascara, modetøj, smøger i smug og rødvin blandet med Coca-Cola, blev hun i sin striktrøje. Måske var det den, måske naturens lov, som gjorde, at hun ikke fik bryster

i samme takt som veninderne. Eller også snød de. Tanken havde strejft hende, men hun var ligeglad. Det univers, mennesket kunne observere, målte treoghalvfems milliarder lysår i diameter, og hinsides det var der et uendeligt antal milliarder lysår. I det perspektiv kunne hun ligesom ikke se nogen grund til at gå op i to passende doserede poser ris i en bh, der i virkeligheden ikke var brug for.

“Ris?” sagde Johan og spekulerede på hvilken slags.

De sidste år i folkeskolen havde kvinden hovedsageligt fordrevet i selskab med matematikbogen, fysikbogen og billige lægeromaner om hospitalsromancer. Hun ville have foretrukket bøger om kærlighed i fysiklaboratorier, men dem kunne hun ikke finde nogen af.

“Jeg så mest film,” sagde Johan.

Frikvartererne brugte hun på at sidde i sin striktrøje og lave Victoria og Malins hjemmeopgaver. Og indkassere skældsord som tak.

“Er du ikke snart færdig, din spasser?”

Den vordende profet undskyldte, at hun var så længe om det, og at hun ikke var helt sikker på svaret på spørgsmål tolv.

“Men de første elleve er garanteret rigtige.”

Victoria rykkede opgavehæftet ud af hånden på hende.

“Du er grim og langsom. Hvad er du overhovedet til for?”

Det var jo et eksistentielt spørgsmål langt hinsides, hvad unge Victoria overhovedet fattede. Men det ramte den vordende profet i sjælen. Uden at turde se andre steder hen end lige frem, ind i rækken af elevskabe, sagde hun til sig selv:

“Ja, hvad er vi til for? Og hvem er vi? Bittesmå energiudladninger i universet.”

Det var mere, end Victoria og Malin kunne klare. Eller Maria for den sags skyld. Eller nogen af de andre.

“Kom, Vicksen, så deler vi en smøg inden engelsktimen. Den spasser giver mig knopper.”

Johan forstod, at det gjaldt om at hælde en passende mængde Highland Park i kvindens glas for at holde hende i gang med at fortælle. Han gad for resten godt vide, hvad hun hed. Men det kom vel for en dag på et tidspunkt.

“Vil du have en dadel mere? Eller hvad med en lille skål tørri-stede peanuts?”

Kvinden svarede ikke. Tog en lidt større slurk af whiskyen, end han havde forestillet sig, og fortalte videre. Der var virkelig noget, der trængte sig på.

Alle havde jo deres drømme. Selv den, der sjældent var iført andet end striktrøje og havde tandbøjle, men ingen former og så godt som ingen sociale kompetencer. Kvindens drøm hed Malte. Han så godt ud, absolut, men frem for alt havde han den der blide væremåde. Engang hun tabte sin matematikbog, samlede han den straks op og rakte hende den med et “værsgo”. Hans hånd strejfede hendes skulder, og han så hende ind i øjnene. Med det der smil.

Var det et signal om noget mere? Der var muligvis netop blevet spillet op til hende, men hun trak forskrækket blikket til sig, og da hun vovede at se op igen, var han væk.

Han havde ikke behøvet at stryge hende over skulderen. Alligevel gjorde han det. Måske var han lige så genert som hende? De levede jo i 90’erne nu, en pige kunne lige så godt invitere en dreng med til skoleballet som omvendt. Sæt nu, han gerne ville, men ikke turde. Han var ikke blandt de mest populære i klassen, for han lavede altid sine lektier. Ligesom hende. Der *var* noget mellem dem. Mest i timerne. Den der følelse af, at de var de eneste to, der rigtig var til stede. Fire rækker fra hinanden, men alligevel.

Den vordende profet var i indre oprør. Hun udkæmpede en kamp mellem den, hun gerne ville være, og den, hun var blevet. I hendes verden var det forskellen mellem at svæve frit i universet og at lade sig suge ubønhørligt ned i et sort hul.

“Ak ja, den kærlighed,” sagde Johan uden rigtig at vide, hvad han mente.

Hun købte et rødt geléhjerte i Bromans Konditori. Det var i en lille, gennemsigtig æske med en sløjfe. Det medfølgende kort hang i en guldsnor. Hun skrev på det: “Vil du følges med mig til skolebal?”

Æsken med kort og geléhjerte stillede hun på den øverste hylde

i sit elevskab. Der stod den og ventede på, at ejeren skulle finde det rette øjeblik. Og modet.

Og pludselig traf det sig sådan, at Malte hang ud med nogle af de andre drenge fra klassen lidt længere oppe ad gangen. Han stod lidt ved siden af gruppen, som om han ikke rigtig hørte hjemme i den. Skævede han til hende i korte glimt, når kammeraterne ikke så det?

Hvad ville der ske, hvis gruppen spredtes, så Malte var ene tilbage i nogle sekunder? Hvis altså hun var hurtig nok? Eller endnu bedre, hvis *han* var.

Hun var så optaget af den mulighed, der måske var ved at opstå, at hun ikke så Victoria nærme sig fra den anden side.

“Nå, du står nok og tjekker fyrene ud? Du kan altså godt være liderlig på andet end dine bøger?”

Victoria grinede hånligt. Og fik øje på hjertet! Tog det ud af skabet. Åbnede æsken. Fiskede det op – og slugte det i to mundfulde.

Ingen forbrydelse mod menneskeheden kunne være større.

Drengene forsvandt rundt om hjørnet. Kun Malte blev hængende. Skævede han til hende igen? Eller var det til Victoria? Victoria med geléhjertet i munden?

Så gik han sin vej. Hjertet eksisterede ikke mere. Lige så lidt som muligheden.

Johan var ikke sikker på, at den ukendte havde brug for mere brændstof. Hun virkede så trist. Bare hun nu ikke gav sig til at spørge efter kroge igen.

“Hvad skete der derefter?” sagde han usikkert.

“Fyld op,” sagde kvinden.

Der skete det, at hun lod sig suge ned i det sorte hul. Forsvandt helt ind i fysikken med kun en enkelt afbrydelse i de følgende år: Hun blev nødt til at skifte striktrøjen ud, da hun endelig fik former.

Målet var at blive professor, måske medlem af Videnskabsakademiet, men det blev kun til folkeskolelærer. Dog i fysik.

Arbejdet ville trods alt have været til at holde ud, hvis ikke det havde været for alle eleverne. Elever var det værste, hun vidste. De ville hverken høre efter eller lære noget.

Johan havde jo også gået i skole. Og eftersom han vidste, at han ikke duede til at lære noget, lod han være med at høre efter. Det ville jo være spild af tid. I stedet sad han og komponerede sine egne madretter i tankerne.

Han havde ikke af den grund opfattet sig selv som en plage for underviseren, til trods for at selv klasselæreren engang kom af sted med at kalde ham det samme som alle andre. Det var, da han blev kaldt op til tavlen for at vise, at han kunne stave til cykel, og skrev "k-n-a-l-l-e-r-t". Han tænkte, at den var et bedre valg, i og med at den kørte stærkere end cyklen. Han havde nok misforstået opgaven, for klasselæreren sukkede: "Sæt dig ned på din plads, din idiot."

"Nu kan jeg huske det," sagde Johan. "Jeg var også *håbløs*. Temmelig tit."

Profeten var for langt inde i sig selv til at lytte eller kommentere. Hun fortalte bare videre.

I næsten ti år havde hun brugt al sin fritid og en betragtelig del af arbejdstiden på sin egen forskning. Det startede med en enkel hypotese og efterfølgende hypoteseafprøvning.

"Nu bruger du nogle ord, der ikke siger mig så meget," sagde Johan.

Profeten sagde, at det korte af det lange var, at atmosfæren var ved at kollapse.

"*Hvem* var ved at kollapse ...?"

"Atmosfæren. Den falder simpelthen ned på jorden, og så bliver det minus 273,15 grader. I løbet af et sekund."

"Hvor?"

"Alle vegne."

"Også inden døre?"

"Hvad var det lige, du sagde, de kaldte dig?"

Johan prøvede at forestille sig, hvor meget, eller rettere hvor lidt, 273,15 minusgrader var.

"Og hvornår sker det?"

“Onsdag otte dage klokken 21.20. Plus/minus et minut eller to. Det er lidt uklart, hvordan forholdet mellem luftmodstand og densitet vil virke der til allersidst. Jeg droppede den del af forskningen, da jeg indså, at jeg alligevel ikke kunne nå at regne færdig, inden det var for sent.”

“Luftmodstand og densitet,” sagde Johan eftertænksomt.

“Densitet.”